

HORRORLAND

Verdronken

K.R. Alexander

kluitman

HORRORLAND

In de serie Horrorland zijn verschenen:

Het poppenhuis

Verdronken

Ik zal je vinden

Voor iedereen die
niet bang is om zijn
grootste angsten
onder ogen te
komen

Wil je op de hoogte blijven van nieuwe boeken en ander nieuws over de serie Horrorland?
Volg dan @horrorland_kluitman op Instagram.

Nur 283/W102101

Bisac JUV018000

© Nederlandse editie 2021: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© Tekst 2020: Alex R. Kahler, writing as K.R. Alexander

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY10012, USA.

Oorspronkelijke titel: *The Undrowned*

Nederlandse vertaling: Linda Broeder

© Omslagbeeld: Shattershock

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

De doden komen niet terug.

Ik weet nog dat mijn moeder me dit geduldig uitlegde toen ik een jaar of vijf was en we mijn hamster in de achtertuin begroeven. Ik huilde, want ik snapte er niets van. Waarom bleef Knabbeltje zo lang slapen? Waarom werd hij niet wakker? Waarom moest ik van mam een schattig bedje van tissues, stukjes stof en bloemen voor hem maken en hem in een schoenendoos naast de narcissen begraven? Hoe kon hij dan kijken? Hoe kon hij dan ademhalen?

‘Weet je, Samantha,’ zei mam, ‘soms zijn dieren zo ziek of zo oud, dat ze in slaap vallen en nooit meer wakker worden.’

‘Nooit meer?’ vroeg ik snotterend.

‘Nooit meer,’ zei ze, en ze pakte mijn hand. Toen namen we

samen afscheid van Knabbeltje en schepten aarde boven op hem. Ik wist nog steeds niet waaróm we afscheid namen. Ik snapte nog steeds niet hoe iets voor altijd kon slapen. Ik werd toch ook weer wakker, zelfs als ik heel erg moe was?

‘Maar stel nou dat hij anders is?’ vroeg ik. ‘Stel nou dat hij echt alleen maar slaapt?’

‘Hij komt niet meer terug, lieverd. Hij is dood. De doden komen niet terug.’

Ik slikte, en alles viel veel te snel op zijn plaats in mijn veel te jonge brein.

‘Gaan mensen ook dood?’ vroeg ik.

Ze aarzelde even. Ik weet nog hoe ze naar me keek, alsof ze probeerde te bedenken of ze me de waarheid moest vertellen of niet. Op dat moment voelde ik dat ik op de rand van een grote, vreselijke afgrond stond. Haar antwoord zou me óf veilig terugtrekken, óf over de rand duwen.

‘Ja,’ zei ze uiteindelijk. ‘Mensen gaan ook dood. En net als Knabbeltje komen ze niet terug.’

Jarenlang dacht ik dat mijn moeder me toen de waarheid had verteld.

Maar nu weet ik dat het een leugen was.

Want toen ik Rachel in het meer duwde en ze niet meer bovenkwam, wist ik dat ze dood was. Ze kwam niet meer terug.

Maar de volgende dag deed ze dat toch.

Deze woensdag gaat absoluut niet zoals ik wil, en ik weet al precies wie daarvoor gaat boeten.

Als ik op school aankom, galmt de ruzie tussen mijn ouders nog steeds door mijn hoofd. Ze kibbelden de hele ochtend. Niet alleen over elkaar en dat ze het allebei zo druk hebben met hun werk, waar ze meestal over ruziën tijdens het ontbijt, maar ook omdat ik was gezakt voor een spellingtoets.

Eén stomme spellingtoets.

Nu willen ze me zaterdag niet meer meenemen op het afgesproken uitje naar het Rocky River-avonturenpark, alleen maar omdat ik een paar woorden zoals ‘bezittelijk’ en ‘allegorie’ verkeerd heb gespeld. (Wie hoeft er nou te weten hoe je dat precies spelt? Ik heb altijd mijn telefoon bij me, dus die

kan mijn spelling wel voor me verbeteren. En trouwens, wanneer zou ik die woorden ooit gebruiken?)

Dus nu mag ik niet naar het avonturenpark. Mijn zogenaamde vriendinnen gaan wel, omdat hún ouders niet zo stom zijn als die van mij. Ze zullen maandag vast uitgebreid verslag doen van hoe geweldig het was.

Ik heb alleen maar een weekend vol huiswerk in het vooruitzicht, terwijl mijn ouders nog meer ruziën en mijn zusje computerspelletjes speelt met haar vriendinnen. Dat is echt niet eerlijk, want het is niet mijn schuld dat ik niet voor de spellingtoets kon leren. Ik had het te druk met het werkstuk dat Rachel eigenlijk voor me zou maken. Ze heeft me laten zakken. Alweer.

Het is haar schuld.

Dit is allemaal haar schuld.

Maar dit was de laatste keer, daar zorg ik wel voor.

Ik storm door de dubbele deur van de school naar binnen en stamp door de gang. Blijkbaar is het wel duidelijk dat ik boos ben, want alle kinderen gaan stilletjes voor me aan de kant, in de hoop dat zij niet het volgende slachtoffer worden van mijn woede. Ik stoot een paar van hen expres aan, mep een stapel boeken uit de handen van een nerd, duw een ander kind tegen zijn vriend aan. Zo kom ik altijd binnen.

Maar eerlijk gezegd let ik verder nauwelijks op hen. Ze zijn mijn tijd niet waard, laat staan mijn woede.

Rachel wel.

Ik zie haar al bij haar kluisje staan voordat ze mij ziet. Ze is klein en knap, met lang zwart haar, een gladde huid en grote blauwe ogen. Ik ben groot en heb net zulk zwart haar, maar mijn huid is niet bepaald glad. Daar plaagden sommige kinderen me vroeger mee, totdat ik tegengas ging geven en liet merken dat ze mij niet moesten uitlachen. Nu ben ik de enige pestkop op school.

‘Jij,’ grom ik als ik bij haar kluisje ben, en ik smijt het deurtje dicht om mijn opmerking kracht bij te zetten.

Ze springt met een gillette naar achteren en klemt haar tekenschrift tegen haar borst. Ze kijkt me met grote ogen aan en ik zie haar lip al trillen alsof ze een klein kind is. Ze weet wanneer ik in een slecht humeur ben, en ze weet duidelijk dat mijn humeur nu slechter is dan ooit.

‘Ik...’

‘Hou je mond,’ zeg ik. ‘Heb je enig idee wat je hebt gedaan?’

‘Ik... ik...’ stamelt ze.

‘Dankzij jou en je domme kippenhersen nemen mijn ouders me dit weekend niet mee naar het avonturenpark. Je zou mijn werkstuk voor me maken, maar dat heb je niet gedaan, en daardoor kon ik niet leren voor de spellingtoets. Het is jouw schuld dat ik die niet heb gehaald. En daar ga je voor boeten.’

Ik wil haar tegen haar kluisje duwen, maar ik hou me in. Voor een deel omdat ik weet dat ze dan toch alleen maar gaat huilen, maar ook omdat ik onze directeur, meneer Detmer, vanuit mijn ooghoek zie staan. Hij houdt ons in de gaten. Ik wil niet weer nablijven – huisarrest is wel het laatste waarop ik zit te wachten.

Ik praat zachter.

‘Ik ga je hiervoor terugpakken.’ Ik kijk haar aan en ze kijkt snel naar de grond. ‘Als ik moet afzien, dan jij ook. En geef nu maar hier.’

Ze knikt, zonder te vragen wat ik wil of wat ik bedoel. Dat weet ze al.

Dit is inmiddels vaste prik. Het is bijna een symbiose – een relatie waar beide partijen voordeel uit halen. Dat woord heb ik bij biologie geleerd.

In dit geval betekent het dat ik haar niet in elkaar sla als zij mijn huiswerk maakt en mijn lunch betaalt.

Zo was het niet altijd tussen ons.

Vroeger waren we vriendinnen. Beste vriendinnen.

Vroeger.

Ik kan me dat niet eens meer voorstellen. We waren toen allebei veel jonger. En zwakker.

Nu ben ik niet meer zwak. Zij heeft me geleerd dat vriendschap de allergrootste zwakte is. Vrienden kunnen je pijn doen. Vrienden kunnen je hele leven verpesten wanneer ze al je geheimen weten. Maar haar verraad heeft me sterker

gemaakt. En die les heb ik tegen haar gebruikt, want dat heeft ze verdiend, en nog veel erger.

Maak ik misbruik van haar?

Absoluut.

Maar dat is haar enige nut hier op school. Verder is ze niets waard. Daar zorg ik wel voor.

Ze maakt haar kluisje weer open – dat duurt even, want ze moet haar code opnieuw invoeren – en pakt er een mapje uit. Ik sla het open en kijk het na, maar deze keer heeft ze me tenminste niet laten zakken. Ze weet dat ze dat niet nog een keer moet doen. Het huiswerk voor maatschappijleer is af, net als de oefenopdrachten voor wiskunde. En in het hoesje voorin zit het briefje van vijf dat ze me elke dag als lunchgeld geeft.

Ik heb haar nooit gevraagd hoe ze aan dat geld komt. Waarschijnlijk van haar ouders. Die zijn schatrijk. Ze hebben zelfs een zwembad in hun achtertuin. Volmaakte Rachel met haar volmaakte leventje. Haar volmaakt nutteloze leventje.

Zelfs als ze me een miljoen gaf, zou dat het nog steeds niet goedmaken.

Ik sluit het mapje en smijt haar kluisje weer dicht.

Het deurtje mist haar vingers. Net.

Ze moet wel een beetje bang voor me blijven. Er staan tranen in haar ogen.

Zonder iets te zeggen draai ik me om en stamp door de gang naar mijn kluisje. Onderweg duw ik een ander meisje opzij, waardoor haar tas op de grond klettert en haar boeken

en huiswerk eruit vallen. Meneer Detmer roept me, maar ik ben de hoek al om, en ik weet dat hij niet achter me aan zal komen.

Hij is ook een beetje bang voor me.

En terecht.

Iedereen zou bang voor mij moeten zijn.

Het lukt me om al mijn lessen te volgen zonder dat ik naar de nablijfklas word gestuurd, hoewel ik nog steeds op ont-ploffen sta. Het helpt niet dat het handjevol vriendinnen met wie ik nog omga de hele lunchpauze enthousiast kletst over alle attracties waar ze dit weekend in willen gaan. Felicia en Sarah vragen niet waarom ik niets zeg. Als ik eindelijk snauw dat ik niet meega en of ze erover op willen houden, lijken ze zelfs een beetje opgelucht dat ik er niet bij zal zijn. Daar word ik al helemaal niet vrolijker van, maar goed.

Ik heb hen toch niet nodig.

Ik heb niemand nodig.

Vriendschap is zwakte.

Ik kijk even naar Rachel, die in haar eentje aan een tafel in

de hoek zit en zich zoals altijd over haar tekenschrift buigt. Jaren geleden zouden wij samen naar het avonturenpark zijn gegaan, dat weet ik zeker. Dat hadden we ook vaak gedaan. Totdat zij alles verpestte door me te verraden.

Een klein deel van me vraagt zich af wat ze in haar schrift opschrijft, of ze over mij schrijft, maar ik denk niet dat ze dat ooit nog zou doen.

Ze weet uit bittere ervaring wat er gebeurt als ze stiekem gemene dingen over me schrijft.

Ik zet haar uit mijn hoofd. Van mij mag ze verdwijnen.

Ik wou dat ik haar kon laten verdwijnen.

Aan het einde van de dag krijgen we een onverwachte overhoring voor natuurkunde. Ik weet bijna zeker dat ik die niet heb gehaald, want ik ben veel te boos op Sarah en Felicia om me te kunnen concentreren. Ze hebben de hele lunchpauze niet eens gevraagd waaróm ik niet meega naar het avonturenpark. Alsof het ze niets kan schelen!

Laat ook maar. Zij kunnen mij ook niets schelen. Over een jaar ben ik klaar met die stomme onderbouw en dan kan ik nieuwe vrienden maken. Betere vrienden.

Of niet, want uiteindelijk laten vrienden je alleen maar in de steek, of ze doen je pijn. Ik moet zorgen dat ik helemaal niemand meer nodig heb.

Ik zal alleen Rachel nog in de buurt houden. Zodat ik haar kan blijven treiteren, en zodat zij mijn huiswerk blijft maken.

Maar als ik Rachel na mijn laatste les wil opzoeken om haar mijn huiswerk te geven, staat ze niet bij haar kluisje.

Dat maakt me pas echt woedend.

Ze weet dat ze op me moet wachten.

Ze kent haar plaats.

Ik sla met mijn vuist tegen haar kluisje en storm weg.

Ik ga niet naar huis.

Daar ben ik tegenwoordig zo min mogelijk. Mijn ouders hebben het altijd druk, en mijn vader werkt dan wel op kantoor, maar mijn moeder werkt vanuit huis. En als ze allebei thuis zijn, schreeuwen ze alleen maar tegen elkaar dat ze nooit qualitytime hebben, wat dat ook mag zijn. En soms richten ze hun woede ineens op mij. Op school is iedereen bang voor me, inclusief de docenten (vorig jaar heb ik er zelfs voor gezorgd dat een kantinejuf werd ontslagen, door stiekem punaises in mijn lasagne te doen en te zeggen dat ik haar hoorde mompelen dat ze een hekel aan me had). Maar thuis is het een heel ander verhaal. Het compleet tegenovergestelde.

Mijn ouders worden boos op me voor elk slecht cijfer.

Ze geven me huisarrest voor elke keer dat ik moet nablijven.

Ze nemen me mijn toetjes af, mijn tv-tijd, mijn telefoon. Eén keer wilden ze me zelfs naar anti-agressietherapie sturen, totdat ik in hongerstaking ging en ze terugkrabbelden.

Eerlijk gezegd zou ik dat allemaal niet eens zo erg vinden, want wat maakt het ook uit, ik kom er wel weer overheen. Maar steeds als ik iets doe waar mijn ouders zich voor 'schamen', vergelijken ze me met mijn zusje.

Mijn voorbeeldige stomme zusje, met haar voorbeeldige cijfers en haar voorbeeldige gedrag. Dat herinnert me er constant aan dat ik niet goed genoeg ben.

Zoals Rachel ook doet.

Mijn zusje Jessica is veel te braaf om iets fout te doen, en daardoor gelooft en vertrouwt iedereen haar altijd. Als ik ook maar één huisregel overtreed, of iets van school geheim probeer te houden, dan komt zij erachter en vertelt het aan pap of mam. En mam is altijd licht ontvlambaar. Dat weet Jessica. Mijn zusje is zo ongeveer de enige persoon ter wereld die ik niet kan intimideren, want ik hoef haar maar vreemd aan te kijken of ze stapt al naar onze ouders, en dan krijg ik huisarrest of erger. Ze zal me vast meteen verlinken als ik thuis iets anders ga doen dan huiswerk maken, maar op dit moment is huiswerk maken wel het laatste wat ik wil.

Ik wil alleen maar tegen iemand schreeuwen of tegen iets slaan of heel hard rennen, want dit is gewoon niet eerlijk.

Het is niet eerlijk, maar ik kan er niets aan doen, behalve zo lang mogelijk wachten met naar huis gaan. Dus dwaal ik rond.

Roseboro is klein en saai, en ik vind het hier vreselijk. Ik storm over de stoep langs de huizen waar ik letterlijk elke

dag van mijn leven langs ben gekomen, en ik voel mijn woede verder oplaaien. Niet alleen door Rachel of mijn ouders of doordat ik niet naar het avonturenpark mag, maar ook omdat ik me enorm verveel. Er valt hier niets te beleven. Het enige leuke is het Rocky River-avonturenpark, en zelfs dat is meer voor kleine kinderen en ligt op een half uur rijden. Het is niet eerlijk. Ik zal me het hele weekend vervelen, zoals ik me hier elke dag verveel.

Waarom wonen we niet in een coole plaats, zoals Seattle of New York of Los Angeles? Een plaats waar van alles gebeurt, en waar je meer kunt doen dan naar de snackbar gaan om milkshakes te drinken of thuisblijven om films en series te bingen. Een plaats met coole mensen die coole dingen doen. Dáár hoor ik thuis. Tussen filmsterren en populaire kinderen die weten dat je de top alleen kunt bereiken door je naar boven te worstelen.

Ja. Daar zou ik perfect tussen passen.

Ik ben zo diep in gedachten verzonken dat ik niet eens merk dat ik de extra lange route naar huis heb genomen. Dwars door het centrum, om de buitenwijken heen, naar het bos en de weilanden die zich aan alle kanten rond ons dorp uitstrekken en ons afsluiten voor alle coole dingen uit de grote stad, want die komen nooit door al die graanvelden heen.

Heel even vraag ik me af of ik niet beter terug kan gaan. Het is dan wel zonnig en het duurt nog even voordat het donker wordt, maar ik weet dat ik niet in mijn eentje het bos in

moet gaan. Niet dat ik denk dat er monsters zijn of zoiets kinderachtigs. Maar ik weet dat er soms enge mensen door het bos rondsluipen. Dat zei mijn moeder tenminste toen ik een keer in mijn eentje in het donker in het park had gespeeld. En haar waarschuwing werd nog eens benadrukt toen ik later die week op het nieuws hoorde dat er een kind werd vermist en waarschijnlijk in het Lamont-meer was verdronken.

Er is nooit een dader gepakt.

Niet dat ik bang ben, helemaal niet. Een klein deel van me wil juist een enge onbekende tegenkomen. Dan kan ik mijn woede tenminste op iemand afreageren. De politie zou het vast niet erg vinden als ik zo iemand in elkaar sloeg. Misschien zouden ze me zelfs een medaille geven.

Dat zal iedereen leren.

Het pad kronkelt door het bos en komt ten slotte uit bij een splitsing. De ene weg gaat terug naar het dorp, de andere weg gaat naar het Lamont-meer.

Ik heb een heleboel verhalen over dat meer gehoord, en hoewel ik er vaak genoeg ben geweest, heb ik me stiekem altijd afgevraagd of die verhalen waar zijn.

Verhalen over verdronken kinderen,

verdwenen lichamen,

vreemde lichtjes of geluiden in het donker.

Waarschijnlijk zijn die gewoon door tieners verzonnen om jongere kinderen af te schrikken, zodat zij het meer voor zichzelf hebben.

Maar toch fluistert een stemmetje in mijn hoofd dat ik er niet naartoe moet gaan, een stemmetje dat verdacht veel als mijn moeder klinkt.

Dat is de druppel. Als zij niet wil dat ik erheen ga, dan wil ik dat juist wel.

Ik neem het pad naar het meer.

En als het meer in zicht komt, zie ik tot mijn grote verrassing dat ik niet alleen ben.